

Neděle 16. po sv. Trojici

2Tm1, 6-10

27.9.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Jak je tvůj příbytek milý, Hospodine zástupů!
Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích,
mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu!

Píseň: 680

Čtení: Žd12, 1-11

Píseň: 363

Kázání: 2Tm, 6-10

Autor obou listů Timoteovi píše Pavlovým jménem. Adresát Timoteus možná také není skutečná postava. Možná autor využívá otcovský vztah Pavla k Timoteovi, kterého vyučil v kristovské víře. Timoteus, jehož jméno znamená ‚ten, který se drží Boha‘, je pro adresáta příznačné. Mohli bychom říci, že autor tohoto listu píše všem mužům a ženám, kteří se drží Boha, Boha Ježíše Krista.

Autor listu v přecházejícím verši připomíná adresátovi víru jeho babičky Lóis a matky Euniké. Dar víry se neudrzuje ve vzduchoprázdnu. Dar víry se prožívá ve společenství rodiny, církve, sboru. I my, kteří bychom se měli nazývat ‚ti, kteří se drží Boha‘ dnes svoji víru prožíváme ve společenství Boží rodiny.

Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou. Dar, dar víry, který jsme obdrželi. S vděčností nyní můžeme vzpomenout na své učitele, rodiče, faráře, učitele besídek, kteří nám svou vírou rozněcovali darovanou víru. Mnohdy všelijak dětinskou a naivní. Vzpomínám vděčně na všechny, kteří osvědčovali evangelium o Ježíši Kristu. S vděčností můžeme vzpomenout na svou konfirmaci, kdy nám byly na naše hlavy vloženy ruce faráře i starších sboru s požehnáním na další cestu víry.

Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. S darem víry jsme obdrželi *ducha-dech*. Můžeme svobodně dýchat. Nemáme krátký dech. Byl nám dán dech vytrvalosti, ale i dech pravidelného nádechu a výdechu. To je to prvé, co jsme obdrželi. V našem pravidelném, hlubokém nádechu jsme ještě obdrželi ducha *moci, a milování, a myslí způsobné*, dalo by se přeložit i ducha rozvahy, rozumnosti. Jako by pisatel na sebe vršil dary, které jsme obdrželi. Máme moc – dynamis-sílu – dynamiku, která nám dává nápaditost, výdrž, kreativitu. Prostě moc, která nás uschopňuje k plnokrevné, charismatické, radostné víře. K této *moci*, síle je spojkou kai-a přiřazen další dar, dar *milování, lásky*. Není náhodou, že svědek víry řadí tento dar hned za dar moci. Co by nám byla naše síla a moc bez lásky, bez milování těch, kteří se nám stali bratřími a sestrami? Co by nám byla síla a moc, kdybychom tuto sílu a moc používali proti druhým? Co by nám byla tato moc, kdybychom celý svět nenáviděli, viděli všude jen lidi, kteří nám chtějí uškodit? Někdy musíme vygenerovat mnoho *milování*, abychom překonali útoky toho zlého, který nás vtahuje do tenat škarohlídství.

Poslední dar, který jsme obdrželi a je přiřazen ke dvěma ostatním opět spojkou kai-a, je *mysl způsobná, duch rozvahy*. Moc bez lásky je zubatá a kouše, moc bez rozumnosti se stává chaosem. Lásky bez rozvahy se stává jen prchavým citem, který přelétá tu a tam. Vršním těchto darů nám svědek víry připomíná trojinu darů, které jeden bez druhého nemůžou existovat; jeden druhého doplňuje a zároveň umocňuje.

Nestyď se tedy vydávat svědectví o našem Pánu. Náš život má být svědectvím. Svědectvím o Pánu, který není můj ani tvůj, ale je nás všech. Nás, kteří jsme se vydali na cestu svědectví. Pisatel píše o vězení, které snáší, protože vydával svědectví. Vězení, potupa, úzkost, to všechno snášel Ježíš Kristus. Možná si mnohý řekne, víra v Ježíše Krista přeci nám má přinést spokojenost. Je to právě naopak. Lidé, kteří se vydali za Ježíšem Kristem mnohdy snáší posměch za to, že dovedou odpouštět, milovat své nepřátele, zápasit o svobodu a spravedlnost. Mnohdy se tito lidé setkávají s nepochopením, protože mají rádi i ty, kteří jsou pro jiné nepřijatelní. Vždy si říkám, kdybychom na sebe vzali skutečně způsob života Ježíše Krista, dokázali bychom se stýkat – tak jako on – se všemi bez rozdílu? Dovedli bychom mít ducha síly, lásky a rozumnosti, která není silou, láskou a rozumností naší, ale je silou a láskou a rozvahou vyplývající z našich představ o světě?

Jsou církve a lidé v nich opravdovými následovníky Kristovými trpící vězení, snášející *úzkosti přicházejících pro evangelium podle moci Boží?* Nechtěla bych být hlasatelem občanské i jiné neposlušnosti. Zamýšlím se nad provokativností, dynamikou evangelia, která vždy přináší jisté znejistění těm mocným. Těm, kteří se zabydleli v tomto světě a nehledají odpovědi na otázky života věčného.

Který nás spasil a povolal svatým povolání ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy. První dobrá zpráva je, že nás někdo povolal, nejsme nezaměstnaní, někdo o náš život stojí, má zájem o naše činění. To povolání není ledajaké, je svaté. Tedy Bůh si nás oddělil pro sebe, jsme jeho. Další zpráva je ta, že naše povolání nepramení z lidských, z našich skutků. Bůh se svobodně rozhodnul. Bůh ze své moci, lásky a rozhodnutí si nás povolal. Další úžasná zpráva je, že naše vyvolení nezhatily naše skutky, nýbrž jsme naše povolání dostali z milosti. Milost Pána našeho Krista, tedy ospravedlnění a ospravedlňování každého dne Ježíšem Kristem, který nám dává sílu, lásku i rozumnost, abychom mohli žít život naplněný Kristovskou láskou. Žijme tedy *nepomíjející život v evangeliu*. Amen.

Píseň: 284

Poslání:

Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena a vykročte jistým krokem,
aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo.

Požehnání:

Pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Píseň: 685